

27. OKT. 1942 1292

FRIHETEN

Nr. 35. KAMPORGAN FOR NORSKE PATRIOTER

Ny vinter —

Vi går en ny vinter i møte. Det er mange høl vi har måttet spenne inn livreima sida sist. Det norske folket gjennomlever nå si hardaste tid i hele sin lange saga. Terror, en djevleskap uten sidestykke i all historie, sveltetrasjoner og fengsel, er vår lagnad i dag. En rekke av våre djerveste og mest offervillige menn og kvinner sitter bak fengselsmurene. Deres grønnklede og rasende voktere har innført en regime bak murene som er for sinnsykt til at vi greier å nevne noen av de detaljer som daglig kommer oss for øre. «Jeg tror jeg skal greie å overleve dette», sa en kvinnelig fange til sine kjære, som aller nådigst hadde fått lov til et besøk. Men hun klaget ikke, denne djerve kvinne. Og det norske folket klaget heller ikke - trass i all elende, trass i at det skjærer en inn i ens inste hjerteretter å se sine forsvarsløse kjære lide umenneskelig fordi de var trofast mot det beste i seg - det norske. Nei, nordmenn klager sannelig ikke over sin lagnad i dag, heller ikke de norske mødre og hustruer som har gitt sine sønner og menn for folkets sak. De vet at ute i verden lider hundretusen andre den

samme lagnad i kampen mot den samme fienden.

De klager ikke, for aldri klaget noe fritt folk over den prisen det måtte kjøpe sin fridom med. Når vi nå går en ny hard vinter i møte, er det ikke for å være alene med vår sorg og sult bak blendingsgardinene. Vi vet at seieren, vår seier vil komme. Vi vil kjempe videre for den, være den verdig. Intet offer er for dyrt for vår fridom. I trygg tillit til sin endelige seier vil det norske folket gjøre denne vinter til sin siste krigsvinter, Slagkraften til den nasistiske verdensfienden er ved å ebbe ut av det veldige blodtapet i øst. Den kan skryte av landevinninger, av veldige «seirer», den har gang på gang tilintetgjort fiendens armeer - i sin propaganda. Men den russiske røde arme er ennå usvekket, og de alliertes øvrige armeer har så godt som ikke vært i felten ennå. Derfor når nå nervositeten og villskapen hos nasibedlere sine høyder. Gjengjeldelsens time vil slå. Vi lar de strategiske betraktninger ligge, men så mye tør vi si at denne vinter på østfronten vil få avgjørende betydning for seieren, og den blir IKKE tyskernes. Russerne har tapt landområder - de har måttet ofre og ødelegge sine mest verdi-

Fra Tyskland. At det nå knaker temmelig hårdt i flere fuger og band i det tyske samfundet, er noe alle har merket seg, om ikke av annet så av alle de evindelige forsikringer om at det «divsrom» tyskerne nå har vunnet er nok til for alltid å forsyne hele Europa. Hvorfor er det ellers nødvendig å gjenta denne frasen hver evige dag om det ikke er for å møte den stadig stigende tvilen som brer

fulle distrikter for sin og alle folks fridom. De har måttet ofre hundretusen av sine beste sønner. Og de har ennå sin kampmoral og sin kampstyrke i behold. Situasjonen var aldri så farlig som da fienden i fjor sto framfor Leningrads og Moskvas murer. I vinter vil utmattelseskrigen mot den tyske verdensfiende gå videre - til endelig seier. »Tapte landområder kan tas tilbake, men fallne soldater kan ikke kjempe mer», dette har vært en viktig strategisk regel hos russerne. Denne motstanden er det som gjør at vi går en ny vinter med trassigt mot i møte. Men våre våpen skal heller ikke kvile. Dessverre er det enno dem mellom oss som foretrekker å være publikum i sitt folks fridomskrig, som tror de kan holde seg sjøl utafor all fare og som er mest opptatt med å fortelle oss andre hvor «hensiktsløst» det er å kjempe. De vil etterpå gjøre krav på den borgerrett de ikke har fortjent. Norges kjempende menn og kvinner i dag har gitt sine landsmenn den anskuelsesundervisning i fedrelandets historie som gjør det klart for oss hvorfor nordmennene måtte vinne i 1814 og 1905. Visse herrer har også latt oss forstå årsaken til den 400-årige natt i vår historie.

seg først og framst i Tyskland sjøl? De hærtatte land trenger ingen oppstivere her. Folket vet at denne vinter vil føre dem inn i hungersnøden.

For litt sia fikk tyske soldater på heimlov fra østfronten en pakke mat «fra der Fuhrer» på grensestasjonen til Tyskland. Hva skulde det tjene til når det ellers er mat nok både ved fronten og heime? For ei tid sia leste vi i pressa om en tale som den fung. landbruksminister Backe hadde holdt til det tyske folket. Det ble her sagt at rasjonene skulde aukkes og våre heimlige aviser tegnet et rosenrødt bilde av den tyske heimfronten.

Dette var bereknet på oss. Den tyske presse måtte være mer nøktern av hensyn til sine lesere som hadde en annen føling med situasjonen enn vi. Hele Backes tale ble her til truende alvårsord til det tyske folket om å spenne livreima ennå mer inn. Han opplyste dem om at trass i alle aukede tiltak hadde tysk landbruksproduksjon gjort et sterkt svikt i år og advarte mot å sette lit til store leveranser fra de okkuperte områder i øst, som var så ødelagt av krigen at det vilde ta lang tid for tysk produksjon å nyttiggjøre seg dem. Den tyske høst ble i fjor 30 pct. under normalen og Backe rettet truende ord til bøndene om å gjøre sin «nasjonal-sosialistiske plikt» og levere ennå mer enn før. «Dere må produsere mer og nyte mindre», var hans budskap til dem. De aukede rasjoner, som ellers bare kommer en brøkdel av bybefolkningen til gode, må bøndene betale.

Dessuten skyldte Backe på at Tyskland nå hadde 6 mill. utenlandske krigsfanger og arbeidere å fø på. Ellers melder tysk presse om alle de uoverstigelige vansker som deres overbelastede industri møter. Det finnes snart ikke tyske arbeidere og håndverkere tilbake, og håndverket sjøl holdes oppe av åreforkalkede gamle. Det er rådløst for sivile å få håndverkshjelp. De må feie sjøl, gjøre murer- og innredningsarbeid sjøl. Og de 6 mill. har ingen interesse av å holde industrien oppe.

Den tyske propaganda om deres sterke stilling på heimefronten er som all annen propaganda fra den kanten bereknet på å bryte ned moralen hos de underkuede folk, på å gjøre dem motløse.

Et talende tegn er de tyske terroraksjoner i Belgia og Frankrike, for ikke å snakke om Polen, Tsjekkoslovakia, Jugoslavia osv. Hundrevis av franske og belgiske patrioter myrdes og deporteres i disse dage. Menn mellom 18 og 50 og kvinner mellom 21 og 35 år skal utskrives. Tyskerne setter ikke i gang tvangstiltak — Langt ifra! Det er bare et «legitimt bidrag til den europeiske livskamp» som Belgia skal betale. Alle folk står i «takknemmelighetsgjeld til Tyskland» og har derfor plikt til å sende arbeidere og frontsoldater.

Den 10 oktober feiret det kjempende kinesiske folket sin 31-årsdag som republikk. I over 6 år har nå dette folket ført en heltmodig krig for sin rett og sitt sjølstyre, en kamp som ved sia av det russiske folks i dag søker sin make i historien. Intet

under derfor at det russiske folk fra første dag ble deres naturlige allierte. Ellers har kineserne bare hatt seg sjøl å lite på. USA og England har i høve av 31-årsdagen erklært at de vil gi opp alle sine «interesseområder» i landet etter krigen. Det er en velfortjent takk til det folk som sammen med det russiske tar de tyngste tak i verdens fridomskrig, og en gammel urett som gjøres god igjen.

Finnland. Etter å ha vært et svensk lydrike i flere hundre år, kom Finland i 1909 under tsarveldet, men landet fikk etterhvert en friere stilling enn de andre folk som tsaren undertrykket. Dette kom av utviklingen av et finsk borgerskap som støttet seg til det opposisjonelle borgerskapet i Russland sjøl. Forholdet til Russland var godt og flere nålevende finske embetsmenn var den den gang i tsarens tjeneste, f.eks. Mannerheim. En del av borgerskapet var orientert mot Sverige, tok svenske navn osv., ikke så mye på grunn av «nordiske» tilbøyeligheter, men av enkle økonomiske interesser. Under revolusjonen i Russland 1917 fikk Finland fullt sjølstende, men da den også bredte seg hit til soldatene og arbeiderne her, ble det borgerkrig. Den ble slått ned etter grufulle massakreringer av revolusjonære av en tysk invasjonshær tilkalt av det finske borgerskap, som sia har funnet sine naturlige allierte i Tyskland, særlig sia Hitler kom. De indre tilhøve har vært mye av en latet krigstilstand i åra etter 1917. Arbeiderrørsla var maktesløs og halvt illegal etter tapet av sine beste krefter. Enhver opposisjon ble kvalt og verden ble vidne til terrorfølgelser i

tida som fulgte ikke bare mot arbeiderørslars folk, men mot liberale elementer i det hele. Det er nok å minne om Lappørsla. Visse retsmetoder med kidnapping og terrorisering av vitner gjorde det klart at Finland sto nokså langt fra Norden ennå. Det fascistiske partiet IKL var sterkt innom visse kretser av borgerskapet og 90 prosent av offiserene var fascist. Som fascistene i andre land drømte de om «divsrom» - et storfinnland på Norges og Sovjets kostnad. At de sammen med Hitlertyskland drømte om et «korstog» mot Sovjet, var naturlig nok. Karakteristisk var en episode fra 1938 da den finske nestkommanderende, general Sichvo i fylla ga ordre til grensevakta om å gå til åtak på russerne. Det var bare så vidt at en storpolitisk skandale ble avverget. Det var alltid det mest intime vennskap mellom den tyske og finske generalstab. Etter de siste to års hendinger har derfor Sovjets krig med Finland i 1939-40 kommet i et noe annet lys. Folk flest tar til å forstå at verden i dag kanskje var i en enda verre stilling uten Sovjets defensive tiltak den gangen for å trygge sjelve hovedinngangen til landet, Leningrad. En tar også til å forstå at det ikke er så uforklarlig likevel at Finland kjemper på tyranniets side i dag, som Tysklands øvrige vasallstater. Vi har ofte sett «bolsjevikangsten» hos finnene brukt som forklaring til at de mot sin vilje har kommet i krig på gal side. Hos den tyskvennlige delen av borgerskapet sier jo hatet mot det russiske system seg sjøl. Ellers skal vi være merksam på at all meningsytring på dette felt har vært strengt sensurert i Finland. Vi kan jo også nevne at selskapet for

fred og vennskap med Sovjet, som ble tillatt etter krigen i 1940, i de få måneder det fikk lov å eksistere fikk flere medlemmer enn f.eks. det finske arbeiderparti noen gang hadde. Det er de finske nasikretsene som har ført landet mot undergangen. Det er tydelig å merke at det gjører under overflaten nå. De ledende kretsene tar til å forstå at de har satt på den tapende hest og forsøker å ro seg i land ved å fraskrive seg ansvaret. De ber om «forståelse». Den tid tør ikke være langt unna at det hardt prøvde finske folket rister sine undertrykkere og falske profeter av seg. De vet at fridommen vil det få av de land det i dag kjemper mot, og bare der.

For ei tid sia kom en avdeling av «flyhirden» inn til «minister» fuglesang, «folkedømmer» Stenersen og «riksadvokat» Nordvik og ga herrene en herlig omgang juling. Herrene er gamle frimurere og skulde etter partilovene ha korporlig straff. «førereren» for banden, den beryktede kaptein Ågård, som ble dømt til døden som landssviker under felttoget i Norge, er imidlertid arrestert på grunn av denne «straffe-ekspedisjonen». Men «flyhirden» har nå troppet opp hos Quisling og forlangt ham friggitt, samt at de gamle frimurere skal dømmes av en partidomstol.

Den 1 juli var det 5844 nordmenn i Sverige. Ikke alle var flyktninger